

## *Hádanka planiny Nasca*

Náhorní plošina Nasca v horách Peru je považována za jedno ze záhadných míst naší planety. A to díky úžasným obřím kresbám, které zde byly namalovány od nepaměti. Mezi vědci vyvolávají řadu sporů. Jak zde byly nakresleny, kdo to udělal a za jakým účelem, zůstává hádankou, třebaže existuje mnoho hypotéz, které na tyto otázky odpovídají.

Stejně tajemná je i kultura indiánů Paracas, žijících v dávných dobách v těchto místech. V jednom z vědomých snění jsem se ocitla v této zemi právě v době, kdy vznikaly kresby.

Objevil se přede mnou úžasný a fantastický obraz. Toto „putování“ navíc odhalilo odpověď na další otázku, která trápí lidstvo od dob Charlese Darwina, a sice původ člověka z opice.

Skeptici samozřejmě mohou s touto zdánlivě fantastickou verzí nesouhlasit, ale pokud někdo uvěří, že se může ve snu přenést do jiných epoch, pak možná tato „fantazie“ byla skutečná. Vždyť mnohé z toho, co bylo v dávných dobách, se stalo pohádkou, a to, co bude za sto let, je nyní fantazií.

**Ted' si však promluvíme o světě, do kterého se podařilo dostat ve snu.**

...Všude kolem je divoká panenská příroda. Rozlehlé, palmám podobné stromy hrají jasně zelenou barvou. Nebo spíš jsou to stromovité kapradiny. Horké slunce nemilosrdně pálí a sebemenší vlhkost se mění v dusnou mlhu. V houštinách pobíhají malé opičky s dlouhými ocasy.

...Ale teď se všechno změnilo. Zdá se, že od té doby uplynulo hodně času. Vlhký hustý les vystřídaly vyprahlé skalnaté krajiny. U vysychajících slaných jezer místy trčí trnité rostliny.

A pak jsem v sobě jasně uslyšela svůj hlas. Ukazuje se, že to místo se nachází v současné Jižní Americe, v dnešním Peru. Tehdy to byla malá země v obrovském oceánu na východ od lemurijského kontinentu, který se již tehdy téměř celý potopil. Zemi postihla obrovská katastrofa.

Jako zázrakem se přeživším podařilo zachránit na kontinentu Mu, který zůstal z obrovské Lemurie (viz téma: Poslední dny země Mu). Malým opicím se také podařilo uniknout do malé země v oceánu. Ukrývaly se v jeskyních a skalách v budoucích Andách.

A teď je vidím - malé, porostlé krátkou hnědou srstí a velmi dlouhými, zatočenými ocasy. Vyhrabávají z řídké kamenité půdy kořínky a živí se jimi.

Ale tady mi zase vnitřní hlas říká, že někde ve vesmíru existuje rasa, která vysílá své vyslance do Kosmu, aby našli vhodnou planetu pro své výzkumy a experimenty. K pohybu používali nějaké supertěžké vesmírné těleso, protože na

jejich planetě byla velmi silná gravitace. Obyvatelé vzdálené planety jej zahalili částí své atmosféry jasně modrozelené barvy.

...Už vidím tuhle malou poloumělou planetu. Její atmosféra je tak hustá, že kromě ní není nic vidět. A bylo řečeno, že příslušníci této rasy se velmi zajímali o výbuchy, které otřásly Zemí během zkázy Lemurie. Zajímali se o Zemi, a po nějaké době, když se živly uklidnily, se rozhodli přistát.

Nad skalnatými svahy budoucí náhorní plošiny Nazca sestupují trojúhelníkové aparáty cizinců a na vysoké obloze svítil modrozelený měsíc, protože ten nynější ještě neexistoval. Těžká modrozelená planeta se pak stala naším satelitem, ovšem na dráze vzdálenější od Země, než je dráha nám známého Měsíce.

Zde, na pouštních kopcích, začaly přistávat trojúhelníkové, nebo spíše pyramidové mimozemské lodě. Bylo řečeno, že je velmi zajímali zde žijící opicím podobní tvorové, a chtěli je využít ke svým experimentům.

V kopcích brzy vyrostla „osada“. Nebo spíš něco na způsob vědecké stanice. Z přivezených dílů se rychle sestavila obrovská místnost, která připomínala proudnicovou cisternu s výrůstky, jež byla připevněna ke skalním římsám na způsob jakési obří přísavky. Kolem se hemžili samotní mimozemšťané. Byli velmi malí, asi metr i méně vysokí. Měli silňoučké, kratoučké, křivé nožičky a teňoučké ručičky. Jejich hlavy byly velké, v nepoměru k jejich tělům. Vypadali jako novorozenci, nebo dokonce jako embrya.



**Osada cizinců**

Na jejich obrovských hlavách vynikly velké vypouklé oči a velmi velké nosy podobné ptačímu zobáku. Ústa byla naopak malá a připomínala štěrbinu.

Tito lidé měli černé rovné vlasy, které byly svázány oddělujícím svazkem ve tvaru mašle na temeni hlavy. Nosili pestré přiléhavé oblečení podobné trikům a

trojúhelníkové pláště podobné pončům, které byly ušity z barevných malých trojúhelníků. Někteří si na čelo nasazovali pestrobarevné pásy.

Mezi těmito na první pohled děsivými lidmi bylo těžké určit, kdo z nich je žena a kdo muž. Bylo do očí bijící, že byly velmi lehcí. Pravděpodobně zvyklí žít ve své domovině v podmínkách vysoké gravitace a hustoty atmosféry. Tady sotva udělali kroky, byli odfouknuti jako chmýří a skákali velmi vysoko a daleko, dělali kroky ve vzduchu, jako ve stavu beztlíže.

Brzy poté, co se usadili na novém místě, se rozhodli zmapovat velkou plochu země a vyznačit těm, kteří zůstali na zeleném měsíci, polohu přistávacích pásů. Tam byla obrovská mobilní základna těchto bytostí. K tomu se dva létající stroje ve tvaru pyramidek spojily svými základnami a společně přelétávaly nad pouští.

...Pak se mi před očima promítly fantastické obrazy. Na obloze při západu slunce letí temné těleso podobné krystalu. Vyráží z něj krátký šeríkový paprsek, který nedosahuje země.

Bylo řečeno, že byla použita magnetická síla. Pomocí paprsku byl povrch Země zmagnetizován na správném místě a svrchní horniny, tvořené malými oblázky, se „rozutekly“ na obě strany od takto nakreslené čáry. A pokud by se kamínek vrátil zpět, po určité době by opět „utekl“ na stranu od této linie a obnažil by spodní horninu skalního masívu.

Tímto způsobem byla zakreslena síť přímých linií kosmodromu.

Byla také namalována obří opice se zatočeným ocasem jako znamení pro své, že je zde požadovaný „materiál“.

Později sem sestoupily další skupiny vědců z civilizací spřízněných s trpaslíky. Poblíž založili další stanice a označili je svými značkami z linií (jako pavouk, svícen atd.).

Po těchto přípravách začala „vědecká činnost“.

Dozvěděla jsem se, že mimozemšťané se zabývají transplantacemi různých orgánů a genetickým výzkumem. A na této „vědě“ byla postavena celá jejich společnost. Hlavní, takříkajíc šéfové, neboli vyšší kasta, měli obrovské hlavy, které byly operativním způsobem zvětšovány. Byly do nich vkládány další mozky.

Byl to svého druhu biopočítač, který obsahoval obrovské znalosti. Čím víc toho člověk ví, tím má vyšší hodnotu, tím větší hlavu, ale na úkor mozků podřadných, kterým byly zabaveny a vkládali do nich pro jejich další vývoj „hloupější“, nevyvinuté mozky.

Stejně tak byla mladá těla podřízených odebírána těmi nadřazenými, aby žili, jak si mysleli, věčně. To znamená, že vyšší už neměli vlastní mozek a tělo, ale složené, a neustále zvětšovali objem mozku a měnili těla.

Některým z těch nižších se podařilo dostat se mezi ty vyšší a začali žít na úkor těch, kteří byli níže než oni, a bylo jich stále méně a méně. A tak si na naší planetě našli další „nižší“ materiál - opicím podobné bytosti.

Zde byli odchyceni a genetickým inženýrstvím proměněni v humanoidy - podobní Pithecanthropům. Brzy se v okolí základny začaly objevovat tyto napůl opice, napůl lidé.

Navíc jim byla odstraněna část mozku a ony se staly naprosto poslušnými a plnily všechny rozkazy. Těmto opicím byly vpraveny jejich vlastní geny, a tak začaly mít některé vlastnosti cizinců.

Vzpomínám si, jak jsem proletěla stěnami základny-laboratoře a ocitla se v dlouhých tubusových chodbách s velmi hustým atmosférickým prostředím. Uzavřené chodby mě zavedly do malé místnosti, kde byla v měkkých kožovitých bublinách naplněných tekutinou uložena embrya hybridních tvorů s obrovskými hlavami.

Byly odebrány opicím samicím nebo opicím tři měsíce po početí a pěstovány v tomto „inkubátoru“. Zde jim byla do hlavy neustále vstřikována nějaká látka, aby jejich lebky rostly a zvětšovaly se, aby se do nich vešel větší mozek.

Tito kříženci se podobali spíše lidem než opicím, ale měli obrovské hlavy. Potomci těchto „lidí“ osídlili stanici a okolí, kde vznikly jejich vlastní osady podobné vesnicím. Tito noví lidé své stvořitele ve všem poslouchali a sloužili jim jako „materiál“, tj. stali se v této civilizaci nižší kastou. Sami již prováděli mnohé operační transplantace mozku, srdce atd.

Postupně, jak bylo řečeno, tito opičí lidé byli ještě chytřejší. Pokud si toho však jejich stvořitelé všimli, byl jim mozek odebrán. Těla byla odebrána těm silným a odolným. Taková strašlivá „továrna“ na živý materiál fungovala na budoucí náhorní plošině Nazca.

To však netrvalo dlouho. Noví lidé začali chytračit. Nějak se začali vymykat kontrole svých stvořitelů, protože operace už prováděli sami a někdo jim zřejmě neodstranil tu část mozku, která byla zodpovědná za jejich vlastní vůli. Ti se proto nestali poslušnými otroky, a tak začali jednat i s další generací. Kvůli tomu vzniklo mnoho nových neposlušných lidí.

Tak vzniklo celé spiknutí proti tvůrcům, jak bylo řečeno. Jeden z nich dokonce nakreslil chirurgickým nástrojem cizinců na kameny obrázky celého procesu operace.

Část z nových lidí dokázala z těchto míst uprchnout do jiné lokality. Tam se mísili s obyvateli země Mu, jejichž potomci se začlenili do rasy indiánů, část z nich se dostala i do samotné země Mu.

Tato doba se shodovala s velkou kosmickou událostí, kdy došlo k převratu Slunce a celého jeho systému, kdy se všechny hvězdy pozemšťanům jevily jako



jediná spirála. Právě v této době přišli obyvatelé planety poblíž Siria, kteří postavili egyptské pyramidy.

Krátkonozí a hlavatí cizinci z náhorní plošiny Nazca byli velmi vystrašeni převrácením Slunce a hvězd. Hvězdy měnily svou polohu. Noví lidé, pocházející z opic, toho využili. Nechtěli odletět se svými stvořiteli a stát se jejich otroky, být „surovinou“.

Předstírali, že se jim podřizují, a nejdůležitějšímu cizímu hierarchovi obratně vpravili do těla nějakou látku. Jeho hlava byla tak obrovská, že se nemohl ani sám pohnout. Zpanikařil a nařídil všem, aby urychleně sbalili stanici a odletěli domů, protože hvězdy na obloze stále měnily svou polohu.

Vytvoření lidé nadšeně pomáhali tvůrcům sbalit stanici. A teď už všechno nakládají na lodě-trojúhelníky a vynášejí cizince s velkými hlavami. Dali je tam, ale oni sami lodě na poslední chvíli opouštějí. Zasetá panika na mimozemšťany nadále působí a oni poté, co se vzdali pokusu vrátit své otroky, odletí na svůj zelený měsíc. A pak ten, když způsobil obrovský příliv, opouští svou oběžnou dráhu a mizí v černých oblastech vesmíru.

...Zdá se, že čas letí a já vidím jiné obrazy. Bylo velké zemětřesení, povodeň a pak sucho. Byly to následky odchodu zeleného měsíce. Lidé, stvoření z opic na opuštěné izolované zemi, která se stala součástí velkého amerického kontinentu, zdivočeli. Zůstala jim jen vzpomínka na „bohy“, kteří je stvořili, na to, že „bohové“ měli obrovské hlavy, že ti, kdo měli větší hlavy, byli „hlavní bohové“ nebo „vůdce bohů“.

Uchovali také tyto oblázky, na nichž byly načrtnuty všechny postupy operací, tedy způsob, jak se přiblížit „bohům“. Mimochodem, tyto kameny našli naši vědci a považují je za fragmenty záhadné glyptolitické civilizace.

Tito dávní cizinci však nebyli představiteli glyptolitické civilizace. Jediné, co po nich zůstalo, jsou obrovské kresby a linie na náhorní plošině Nazca. Kameny s kresbami (glyptolity) jsou dílem vytvořených lidí.

Stali se kultovním objektem nové polodivoké civilizace. Nyní jim zde po vzoru „bohů“ mrzačili hlavy. K tomu se od dětství mechanicky vytahovaly lebky jako znak vznešeného rodu. Ti, kteří zůstali s normální lebkou, se následně stali jejich otroky.

Tito lidé jim barbarským způsobem vyřezávali díry do lebek a vyjímali části mozku, aby z nich udělali poslušné roboty.

Právě tito lidé vytvořili kulturu, která je pro nás zvláštní a záhadná a která se bude nazývat Paracas. Byli to oni, kdo opakovali strašlivý systém společenské organizace dávných cizinců.

Stejně jako jejich „bohové“ byli oblečeni do látkových trojúhelníků, třebaže jejich oděvy se pak více podobaly oděvům okolních indiánů. Jejich hlavy byly divoce

protáhlé směrem vzhůru, ale operace mozkové fúze už byly zapomenuty. Jen navenek se podobali svým „bohům“ a žili v primitivních stavbách jako jejich poloopičí předkové.

Tato brutální kultura trvala poměrně dlouho (od zmizení dinosaurů po zánik Atlantidy a země Mu plus další dva tisíce let). Ale tato doba se nám zdá tak obrovská jen zdánlivě - vždyť se otočilo Slunce a hvězdy začaly měnit svou polohu, čas se změnil, protáhl se, a to, co bylo ve skutečnosti pár tisíc let, se nám zdá jako miliony.

Bylo řečeno, že civilizace Paracas skončila s příchodem dobyvatelů, obyvatel staré indiánské říše, v jejichž žilách kolovala i krev prchajících opičích lidí. Nyní téměř úplně vyhubili lid Paracas, zůstaly jen ženy, které počaly jejich děti. Poslední Paracasové se tak rozplynuli v jiném národě.

Začalo nové sucho, které vyhnalo všechny lidi z těchto pouští. Tak skončil příběh podivného národa, který s pomocí mimozemšťanů vzešel z opice. A co se stalo se samotnými cizinci?

Ukazuje se, že potomci těch, kteří přiletěli na Zemi na zeleném Měsíci, se koncem 19. století ocitli opět v blízkosti Země a nyní jsou nedaleko - na Měsíci (na druhé straně, pro nás neviditelné). Svými experimenty se přivedli k úplné degeneraci. Ve snaze zjednodušit svá těla a zbavit se všeho nepotřebného (například velkých nosů) přišli o jedno ze svých energetických těl, ztratili hemoglobin a jejich kůže zešedla. Říká se jim Zetas.

Dlouhou dobu je zotročovala jiná temná civilizace - Anunnakiové z Nibiru.

Jak bylo řečeno, civilizace, která se vydala cestou života na úkor jiných bytostí - degeneruje a umírá.

...A není to to, co dělají pozemšťané, kteří věří v transplantaci jako všelék...?

Co může naši civilizaci čekat? Aby se nám to nestalo, je třeba jít cestou Světla, pozvednout duchovnost namísto nízkých vášní, nepyšnit se svou technickou silou a materiální vědou, jako to dělali cizinci, kteří se vzdělili od Božského. Tak bylo řečeno...

**Zapsala Valeria Kolcova 12.01.2013**